ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **R. K.,** zast. Mgr. Ing. Danielem Krajčem, advokátem, se sídlem Přemysla Otakara II. 123/36, České Budějovice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č. j. MPSV-2018/19174-913, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 3. 2018, č. j. 55 Ad 5/2018 - 11,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se podanou kasační stížností domáhala zrušení usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 3. 2018, č. j. 55 Ad 5/2018 - 11, kterým soud odmítl její žalobu jako nepřípustnou ve smyslu § 68 písm. e) s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že směřuje proti rozhodnutí žalovaného, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno ve smyslu kompetenční výluky dle § 70 písm. c) s. ř. s. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo dle § 64 odst. 1 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), přerušeno řízení ve věci odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Českých Budějovicích ze dne 28. 1. 2016, č. j. 10286/2016/CBU, do doby po kterou bude posudková komise žalované posuzovat zdravotní stav stěžovatelky.

[2] Dle názoru stěžovatelky není rozhodnutí žalované o přerušení řízení vyloučeno ze soudního přezkumu. Usnesení o přerušení řízení určuje povinnost stěžovatelky být zastoupena opatrovníkem, který je dle ní nezákonný a byl ustanoven proti její vůli, a takové rozhodnutí je proto přezkoumatelné soudem podle § 65 s. ř. s. V opačném případě by se jednalo o nespravedlivé řízení a přepjatý formalismus, a šlo by o nekvalitní hájení oprávněných práv postižené osoby – stěžovatelky, která je nevidomá. Stěžovatelka tvrdí, že

postupem správního orgánu byla zkrácena na právu být zastoupena zákonným zástupcem, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí dle § 65 odst. 2 s. ř. s. Tohoto nároku se nelze domáhat až na základě meritorního rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatelka rovněž namítla, že byla postižena na svých právech i z hlediska hmotněprávního.

[3] Stěžovatelka dále namítla, že vydáním rozhodnutí o přerušení řízení se správní orgán snažil zastřít neodůvodněné průtahy ve správním řízení. Podstatou sporu dle stěžovatelky není otázka možnosti přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o přerušení řízení, ale otázka, zda k přerušení řízení došlo důvodně. V této souvislosti poukázala na závěr rozšířeného senátu NSS, podle nějž v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti je soud oprávněn k řádné žalobní námitce věcně zkoumat důvodnost přerušení správního řízení.

[4] Stěžovatelka se v kasační stížnosti dále obsáhle věnuje výkladu § 70 písm. c) s. ř. s., konkrétně tomu, které úkony lze považovat za ty, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a které naopak nikoliv. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla pojmové znaky rozhodnutí, jež jsou dle jejího názoru specifické pro rozhodnutí upravující vedení řízení. Dle názoru stěžovatelky nelze kompetenční výluku uvedenou v citovaném ustanovení paušalizovat a jejím prostřednictvím vylučovat ze soudního přezkumu veškeré úkony procesní povahy.

[5] Součástí kasační stížnosti učinila stěžovatelka rovněž návrhy na osvobození od soudních poplatků, na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[7] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na osvobození od soudních poplatků, neboť řízení ve věcech sociální péče, kterým je i právě probíhající řízení před Nejvyšším správním soudem, je podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, od soudního poplatku osvobozeno.

[8] Žádost stěžovatelky o ustanovení zástupce byla zamítnuta usnesením ze dne 24. 4. 2018, č. j. 5 Ads 113/2018 – 32, a to pro zjevnou neúspěšnost kasační stížnosti. Stěžovatelka následně předložila plnou moc udělenou advokátovi Mgr. Ing. Danielovi Krajčovi.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Zdejší soud zdůrazňuje, že kasační stížnost míří proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba v předmětné věci odmítnuta pro její nepřípustnost. Žaloba tedy nebyla krajským soudem meritorně posuzována. V souladu se svou ustálenou judikaturou (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2012, č. j. 4 As 57/2012 – 13, či

pokračování

rozsudek ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65) se tak soud mohl v návaznosti na kasační argumentaci zabývat pouze tím, zda je rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby v souladu se zákonem [viz § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Kasační soud je při přezkumu usnesení o odmítnutí žaloby *„oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná nebo zda rozhodnutí žalovaného bylo zákonné či nikoliv“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č. j. 9 As 124/2013 - 39). Úkolem Nejvyššího správního soudu v posuzované věci bylo přezkoumat skutkové a právní podmínky odmítnutí žaloby, a to z důvodu její nepřípustnosti podle § 68 písm. e) s. ř. s. ve spojení s § 70 písm. c) téhož zákona. Nejvyšší správní soud se proto nezabýval námitkami stěžovatelky, zda byl správní orgán prvního stupně oprávněn či nikoliv vydat rozhodnutí o přerušení řízení po dobu, kdy bude posuzován její zdravotní stav Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Českých Budějovicích.

[11] Z koncepce soudního řádu správního vyplývá, že správní soudy nejsou povinny přezkoumávat každé rozhodnutí správního orgánu. Tzv. kompetenční výluky, tedy případy, kdy jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny určité úkony, jsou stanoveny v § 70 s. ř. s. Pod písmenem c) je přitom uvedeno, že ze soudního přezkumu jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

[12] Rozhodnutí o přerušení řízení, ať již vydané z jakéhokoliv důvodu, ustálená judikatura správních soudů považuje právě za takový úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení správního řízení. Vzhledem k tomu, že úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení, jsou podle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučeny ze soudního přezkumu, žaloba směřující k jejich přezkoumání, je podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná. Takovou žalobu soud podle § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona odmítne (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 As 64/2007 - 62, nebo rozsudek ze dne 23. 9. 2010, č. j. 4 Ads 109/2010 - 52).

[13] Krajský soud tedy nepochybil, dospěl-li v případě žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu o přerušení řízení k závěru, že se jedná o úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a žalobu proti němu jako nepřípustnou odmítl. Kasační soud neshledal nezákonnost napadeného usnesení ani jiná pochybení v řízení před krajským soudem, pro něž by bylo na místě napadené usnesení zrušit.

[14] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[15] Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť o kasační stížnosti rozhodl bez zbytečného odkladu po provedení nezbytných procesních úkonů. Za této situace by bylo rozhodování o odkladném účinku nadbytečné.

[16] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo

na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému dle § 60 odst. 2 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení ve věcech ve věcech důchodového pojištění, nemocenského pojištění, pomoci v hmotné nouzi a sociální péče nenáleží.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu